

26 noiembrie – 2 decembrie

Flăcările iadului

Textul de memorat: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” (1 Tesaloniceni 5:21)

În faimoasa operă *Divina comedie*, a poetului italian Dante Alighieri (1265-1321), este vorba despre o călătorie fictivă a sufletului după moarte. Sufletul mergea fie în infern, iad, în inima pământului; fie în purgatoriu, unde duhul se putea purifica și astfel devenea demn de înălțarea la cer; fie în rai, în însăși prezența lui Dumnezeu.

Deși este doar o ficțiune, poemul lui Dante a ajuns să aibă o mare influență asupra teologiei creștine, în special a teologiei romano-catolice. Ideea de bază că sufletul nemuritor merge fie în infern, fie în purgatoriu, fie în paradis constituie piatra de temelie a acestei biserici. Multe confesiuni protestante conservatoare cred și ele în existența unui suflet nemuritor, care după moarte fie urcă spre rai, fie coboară în iad. În definitiv, dacă sufletul omului nu moare niciodată, atunci trebuie să meargă undeva după ce trupul moare. Pe scurt, o înțelegere greșită a naturii umane a dus la crunte erezii teologice.

De înțeles: Care sunt o parte din teoriile greșite despre ce se întâmplă după moarte și care este perspectiva biblică.

Duminică, 27 noiembrie – Vierme nemuritor?

1. Compară Marcu 9:42-48 cu Isaia 66:24. Cum înțelegi expresia „viermele lor nu moare”?

Unii interpretează substantivul la singular „vierme” (Marcu 9:48) ca o trimitere la presupusul suflet, sau duh, dezbrăcat de trup al celor răi, care după moarte ar zbura în iad, unde nu ar muri niciodată și ar îndura chinul veșnic. Dar această interpretare nu reflectă conceptul biblic de moarte ca stare în care omul nu mai știe nimic; totodată ignoră și contextul veterotestamentar al acestui pasaj. De fapt, „«viermele», la singular, este folosit la modul general pentru a indica «viermii» - nu semnifică un singur vierme. Termenul se referă la viermii care se hrănesc din corpurile în descompunere” (Robert G. Bratcher, Eugene A. Nida, *A Translator's Handbook on the Gospel of Mark*, p. 304). Această figură de stil se numește „metonimie”.

În Marcu 9:48 Isus citează Isaia 66:24. Recitește **Isaia 66:24**. Această scenă metaforică înfiorătoare descrie un câmp de luptă în care vrăjmașii lui Dumnezeu sunt morți, decimați. Corpurile care nu au fost mistuite de foc intră în putrefacție sub acțiunea viermilor sau poate sunt consumate mai întâi de viermi și apoi de foc. Oricum ar fi, nu există nicio referire la vreun suflet care să scape de distrugerea corpului și să își ia zborul spre iad.

Dar cum rămâne cu viermele care nu moare niciodată? Limbajul metaforic din Isaia 66:24 (citată în Marcu 9:48) nu transmite că acei viermi ar fi nemuritori. Ci accentul se pune pe faptul că viermii nu își lasă treaba neterminată. Cu alte cuvinte, ei continuă să devoreze trupurile celor răi până ce sunt distruse. În schimb, copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor locui bucuroși în ceruri noi și pe un pământ nou și I se vor închina lui Dumnezeu chiar în prezența Lui (Isaia 66:22,23). Date fiind aceste destine diferite, nu ne miră afirmația lui Isus că va fi mai bine pentru cineva să intre în Împărăția lui Dumnezeu fără o parte esențială din corp - fără o mână, un picior sau chiar fără un ochi - decât să aibă un corp întreg care va fi distrus de viermi și de foc (Marcu 9:42-48).

În final, vom fi ori în totalitate salvați, ori în totalitate pierduți. Nu există cale de mijloc. Vom avea viața veșnică sau ne vom confrunta cu nimicirea veșnică. Ce alegeri trebuie să faci azi?

Luni, 28 noiembrie – Flăcările iadului

În broșura pentru copii intitulată „Priveliștea iadului” (engl., *The Sight of Hell*), preotul romano-catolic John Furniss (1809-1865) ilustra chinul veșnic prin intermediul unei mingi uriașe de fier masiv, mai mare decât cerul și pământul. „O pasăre vine o dată la o sută de milioane de ani și doar atinge mingea uriașă de fier cu o pană din aripile ei.” Autorul susține că arderea păcătoșilor în iad continuă chiar și după ce respectiva minge de fier este roasă de atingerile ocazionale ale penelor. Partea tristă este că mulți protestanți din ziua de azi cred în ceva similar care li se întâmplă celor pierduți.

2. Citește Maleahi 4:1 și Iuda 7. Cum ne ajută aceste texte să înțelegem noțiunea de foc veșnic sau ideea, exprimată de Isus, că cel pierdut va merge în „focul veșnic” (Matei 18:8) sau în „focul care nu se stinge” (Marcu 9:43)?

Termenul „veșnic” (ebr., *'olam*; gr., *aion*, *aionios*) are diferite sensuri, în funcție de context. De exemplu, când este asociat cu Dumnezeu (Deut. 33:27, „cel veșnic”), exprimă veșnicia Sa. Când se referă la oameni (Exodul 21:6, „pentru totdeauna”), este limitat la durata de viață a oamenilor. Atunci când descrie focul (Matei 18:8; 25:41, „cel veșnic”), sugerează că acesta nu se va stinge până nu va mistui cu totul ceea ce arde. Aceasta înseamnă că focul veșnic va fi „veșnic” în sensul că îi va mistui pe cei nelegiuiți total și ireversibil, nelăsând „nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1). Teoria unei pedepse fără sfârșit aplicate celor nelegiuiți are implicații serioase. Dacă cei răi sunt pedepsiți veșnic, atunci răul nu va fi niciodată eradicat. De asemenea, viața omului derivă din Dumnezeu (Deut. 32:39; Ps. 36:9), care nu dorește „moartea păcătosului” (Ezechiel 33:11). Atunci de ce ar continua El să susțină viața celor răi? Doar ca să sufere în chinuri nesfârșite? Nu ar fi mai logic ca El să pună capăt existenței lor și gata? Dacă cei răi vor fi pedepsiți „după faptele lor” (Apoc. 20:12), atunci de ce o viață scurtă de om să fie pedepsită la nesfârșit? Toate referirile pe care Biblia le face la „focul veșnic” ar trebui văzute ca trimiteri la „iazul de foc” de după cei o mie de ani din Apocalipsa 20 (vezi studiul 13). Deci este nebiblic să vorbim despre un iad deja prezent care arde mereu.

Oricât de groaznice ar fi văpăile iadului, cum transmite conceptul de iad adevărul despre iubirea lui Dumnezeu, mai ales în contrast cu ideea de chin veșnic?

Marti, 29 noiembrie – Sfinții din purgatoriu

Biserica Romano-Catolică susține că morții care nu merită iadul, dar care nu sunt pregătiți încă pentru rai se pot purifica de păcate în purgatoriu, iar apoi pot urca în rai. Suferințele lor din purgatoriu pot fi reduse cu ajutorul rugăciunilor și al penitențelor din partea celor dragi. *Catehismul Bisericii Catolice* vorbește clar despre purgatoriu: „Toți cei care mor în harul și prietenia lui Dumnezeu, dar încă nu sunt curățiți cu desăvârșire au în adevăr asigurarea salvării veșnice; dar, după moarte, ei trec prin procesul purificării, ca să dobândească sfințenia necesară pentru a intra în bucuria cerului” (*Catechism of the Catholic Church*, 1995, p. 291). Apoi se mai spune și că suferințele lor pot fi ușurate de rugăciunile celor dragi, precum și de alte fapte făcute în numele morților. „Biserica mai recomandă și pomenile, indulgențele și actele de penitență înfăptuite pentru cei morți” (*Ibidem*).

3. Citește Eclesiastul 9:10; Ezechiel 18:20-22 și Evrei 9:26,27. Cum resping aceste pasaje teoria purgatoriului?

Doctrina despre purgatoriu combină noțiunea păgână de iad în flăcări cu practica păgână a rugăciunilor pentru morți. Această dogmă este inacceptabilă pentru cei care cred învățăturile Bibliei, conform cărora:

(1) morții se odihnesc în mormântul lor fără să știe nimic (Eccl. 9:10), (2) neprihănirea unui om păcătos nu poate fi transferată asupra altui om păcătos (Ezech. 18:20-22), (3) singurul nostru Mijlocitor este Isus Hristos (1 Tim. 2:5) și (4) moartea este urmată de judecata finală, fără o a doua șansă de pocăință (Evrei 9:27).

O și mai gravă implicație a teoriei nebiblice a purgatoriului este că se distorsionează caracterul lui Dumnezeu. De fapt, „lucrarea lui Satana de la căderea lui este să Îl interpreteze greșit pe Tatăl nostru ceresc. El a inspirat doctrina despre nemurirea sufletului. [...] Ideea unui iad care arde veșnic a fost opera

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

lui Satana; purgatoriul este invenția lui. Aceste învățături denaturează caracterul lui Dumnezeu, pentru ca El să fie considerat sever, răzbunător, arbitrar și neiertător” (Ellen G. White, Manuscrisul 51, 1890). În locul ideii că morții dorm, așteptând revenirea lui Isus, a apărut ideea că ei sunt în purgatoriu, suferind până când cineva reușește să-i scoată de acolo.

Ce ne învață ereziile ca purgatoriul sau chinul veșnic despre importanța doctrinei corecte? De ce și ceea ce credem este important, nu doar în cine credem?

Miercuri, 30 noiembrie – Un rai cu suflete fără trup

Deși nu acceptă învățătura despre purgatoriu, mulți protestanți cred totuși că sufletele morților drepti se bucură deja de rai în prezența lui Dumnezeu. Unii susțin că aceste „suflete” sunt doar duhuri fără trup, în timp ce alții cred că acestea sunt duhuri fără trup, dar acoperite de un corp spiritual de slavă. Oricare ar fi presupusa stare metafizică a acestor morți „vii”, aceste teorii subminează doctrina biblică a învierii și judecății finale a morților. De ce să mai existe o înviere și o judecată (Apocalipsa 20:12-14), dacă sufletele celor drepti s-ar bucura deja de rai?

4. Citește Faptele 2:29,34,35 și 1 Corinteni 15:16-18. Ce lumină aduc aceste pasaje cu privire la starea morților și a celor care așteaptă învierea?

Biblia spune că toate ființele care sunt deja în cer au fost **(1)** fie strămutate în cer de vii, ca în cazul lui Enoh (Geneza 5:24) și al lui Ilie (2 Împărați 2:9-11), **(2)** fie au fost înviate, ca Moise (Iuda 9) și ca oamenii înviați odată cu Hristos (Matei 27:51-53). După cum am văzut deja, sufletele „de sub altar” care strigă la Dumnezeu după răzbunare (Apocalipsa 6:9-11) reprezintă doar o metaforă a dreptății, nu o dovadă a nemuririi naturale a sufletului. În caz contrar, chiar nu s-ar putea spune că acești oameni se bucură de răsplata lor veșnică.

În realitate, mormântul este un loc de odihnă pentru cei morți, care, fără să fie conștienți de nimic, așteaptă învierea, când le va fi redată existența conștientă. Morții, chiar și morții cei drepti, nu sunt suflete fără trup plutind prin cer și așteptând cu răbdare să se reunească cu trupurile lor la învierea de la sfârșitul timpului. În plus, ce ar mai însemna cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 15:18 (unde afirmă că, dacă nu ar fi o înviere a morților, atunci cei ce au adormit în Hristos ar fi pierduți)? Cum să fie pierduți dacă ei s-ar afla deja în starea de beatitudine din cer și ar fi acolo de mult, de când au murit? Doctrina-cheie din Noul Testament, cea a învierii la revenirea lui Isus, este anulată de falsă învățătură că morții cei drepti își iau zborul spre răsplata veșnică imediat ce mor. Totuși auzim mereu acest lucru, mai ales la înmormântări.

Cum îi ajută pe oameni vestea bună că morții dorm în pământ, în sensul că ei se odihnesc într-adevăr și nu mai știu ce este durerea?

Joi, 1 decembrie – Perspectiva biblică

5. Citește 1 Ioan 5:3-12. De ce apostolul Ioan limitează viața veșnică doar la aceia care Îl au pe Fiul?

Doctrina biblică a nemuririi condiționate a omului - spre deosebire de teoria nebiblică a nemuririi naturale a sufletului - este prezentată clar în 1 Ioan 5:11,12. Pentru a înțelege acest pasaj important, trebuie să ne amintim că numai Dumnezeirea „are nemurirea” (1 Timotei 6:15,16) și este singura Sursă a vieții (Psalmii 36:9; Coloseni 1:15-17; Evrei 1:2).

Când păcatul a intrat în lume prin căderea lui Adam și a Evei (Geneza 3), ei și toți urmașii lor (inclusiv noi) am ajuns sub blestemul morții fizice și am pierdut darul vieții veșnice. Dar Dumnezeu nostru iubitor a pus în aplicare planul de mântuire, pentru ca oamenii să își recapete viața veșnică, viața care trebuia să fie a lor de la început. Pavel afirmă: „În El, Dumnezeu ne-a ales *înainte de întemeierea lumii*, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4) și explică: „După cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea”, la fel, printr-un „singur om, adică în Isus Hristos”, darul prețios al vieții veșnice a fost pus la dispoziția tuturor oamenilor (Romani 5:12,15; vezi 12-21). Aici,

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

Pavel face o referire clară la omul Adam care a adus păcatul și moartea în lumea noastră. Fără acel moment al căderii în păcat, nu s-ar înțelege istoria cuprinsă mai departe în Biblie.

Apostolul Ioan adaugă: „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață” (1 Ioan 5:11,12). Întregul tablou se clarifică în lumina afirmațiilor lui Isus: „Oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40) și „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Aceasta înseamnă că viața veșnică este un dar de la Dumnezeu prin Isus, un dar care ne este garantat în prezent, dar de care ne vom bucura pe deplin doar după învierea celor neprihăniți. Concluzia este foarte simplă: dacă viața veșnică le este oferită doar celor ce sunt în Hristos, atunci cei care nu sunt în El nu au viața veșnică (1 Ioan 5:11,12). În schimb, teoria nemuririi naturale a sufletului acordă viața veșnică - fie în rai, fie în iad - tuturor oamenilor, chiar și celor care nu sunt în Hristos. Oricât de populară ar fi, această învățătură nu este biblică.

Vineri, 2 decembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolele 33 și 34

„Pe eroarea fundamentală a nemuririi naturale a sufletului se bazează doctrina stării conștiente în moarte, doctrină care, ca și cea a chinului veșnic, este contrară Scripturii, rațiunii și simțului de omenie. Potrivit credinței populare, cei răscumparați care se află în cer sunt conștienți de tot ce se petrece pe pământ, mai ales de tot ce se întâmplă în viața prietenilor de care s-au despărțit. Dar cum ar putea cei morți să fie fericiți știind necazurile celor vii, fiind martori la păcatele comise de cei dragi și văzându-i cum trec prin atâtea suferințe, dezamăgiri și necazuri în viață? De câtă fericire cerească ar avea parte cei care plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ? O, cât de revoltătoare este credința că, îndată ce suflarea părăsește trupul, sufletul celui nepocăit este încredințat flăcărilor iadului! Ce suferință cumplită trebuie să fie pentru cei care își văd prietenii mergând în mormânt nepregătiți, numai pentru a începe o veșnicie de durere și păcat!” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 545).

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 1 Împărați 20 - 2 Împărați 4;

1. Cine l-a ațâțat pe Ahab să facă mai rău decât alții înaintea Domnului?
2. Ce a exclamat Elisei când Ilie s-a înălțat la cer?
3. De ce anume avea nevoie Elisei ca mâna Domnului să fie peste el și să prorocească?
4. Ce minuni de înmulțire a făcut profetul Elisei în 2 Împărați 4?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 11 (până la par. „Dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate...”)

5. Ce argument este cel mai elocvent în favoarea noastră?